

Az olvasás leértékelődése ellen

Van egy előnye a támogatás késlekedésének. Jobban megérlelhetők a lapszám tanulmányai, mondandója. Hát még akkor, ha véletlenszerűen olyan témák kerülnek napirendre, amelyek előtörténete évtizedekre nyúlik vissza.

Sok hátránya van egy negyedéves folyóiratnak, de előnye is. Nem siettetni az olvasás devalvációját. Emlékszem, amikor vagy egy évtizede, még komolyan lehetett venni a napilapolvasást is, egy pár napos külföldi utat követően otthon, olvasásra készen, gondosan egyben álltak az elmúlt 3-4 nap újságszámai. Belenéztem és kételkedni kezdtem érdemes e napilapot jártni. Hiszen egybe nézve semmi nem történt, vagy még áttetszőbb volt a fontoskodás. Az első oldalas címek lerágott csontok voltak, ismételt változatokban. Manapság az olvasás szerelmesei még komolyabb megpróbáltatásokkal állnak szemben. Alig vannak irányadó szerzők, nevek az orientálódáshoz, a témát pedig mindig újabb leegyszerűsítésekben akarják eladni. A közösségi média – amely fenyegetően előrejelzi a jövő trendjeit – még szélsőségesebben hibrid. Nem találni a kedvenc rovatok rendjét, az értékes információkat hatásvadász

bűnügyi sztorikkal, vagy egyre toladóbb szexista mutatóanyagokkal vegyítik. A világ tükre egy torz egyveleg, fogyasztásra tálalva. Az üzleti célok elsőbbsége mellett persze uralkodóvá vált a politikai célzatú, szándékos lebutítás nagyüzeme is.

Ez lenne a polgári és nemzeti tájékoztatási kultúra? Nem. Különös felelősség ma az olvasás devalvációjának fékezése.

Nyár lett, mire elkészíthettük az év első lapszámát, s talán a nyaralások időszaka könnyű olvasmányokat igényelne, mi mégis bátran ajánljuk olvasóinknak a lapszám írásait.

A közművelődési törvény mostani módosításáról szóló elemzés 20-40 évet tekint át. Hiszen a szerző szakértőként közreműködött az 1997-es törvény megalkotásában, amikor rálátás volt annak elődjére, az 1976-s törvényre is. Finom analízis arról, hogy sajnos még mindig nem kerültünk rá a visszavonhatatlan, előre haladó fejlődési pályára, így nem szűnt meg még most sem az a sajátosság, hogy lehetőségek a visszaesésekkel terhelt cikk-cakk változások. Merthogy a régi idők fenyegetései kísértének a törvénymódosításban, a szakmaiatlan átgondolatlanság és az ideológiai centralizmus visszatérése.

Ezzel a törvénnyel függ össze a népfőiskola ügye is, hiszen a 97-es tv. fogalmazta meg először a népfőiskola fogalmát és támogatásának szükségességét. Manapság mégis, köszönhetően az Országgyűlés Kulturális Bizottsága elnök asszonyának, újra napirendre került a népfőiskola téma úgy, mintha a 20 év meg se történt volna. Merthogy nem volt az ülnök más értelme, minthogy nyilvánossá tette azt, amit kormányzati szintre emelt diszkriminációnak hívnak. A testület elnök vezetője jó szándékúan a különböző népfőiskolák közös útját javasolta, addig a Bizottság alelnöke, eleve kikötötte: a két szervezet, mármint a Magyar Népfőiskolai Társaság és a Lakitelek Népfőiskola nem összevethető. Egyet értünk vele, az egyik „szent tehén”, ahová számolatlanul ömlik a közpénz és csúcs példája a kurzus kulturális politikájának, a másik pedig a népoktatás sikerre vitelének egy európai és polgári modell kísérlete, amelynek alig van helye a mai nemzeti együttműködés rendszerében. Húsz, vagy negyven év? Mindegy mennyi, mi menetelünk, ha kell hullámvölgyeken át.

a felelős szerkesztő

